

Nový Jeruzalém č. 12/2023

Zpravodaj pro **288.** prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) **v Olešnici – ve středu 13. prosince 2023 v 17 hodin.**

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Jámách:

V úterý 14. listopadu 2023 na mši svaté při pouti NJ bylo cca 100 věřících. Pán Bůh zaplat' za obětavou službu pěti kněží při udílení svátosti smíření a za mši svatou.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Promluva P. ThLic. Mariusze Leszka při pouti Nový Jeruzalém v Jámách:

(Moudr 6,12 - 18; Ž 83; Mt 25,1 - 13)

BDĚTE A BUĎTE PŘIPRAVENI! Když se tak zamyslíme nad svým životem, zjišťujeme, že vlastně celý život na něco nebo na někoho čekáme. Čekáme na autobus, ve frontě u pokladny, v čekárně na vizitu u doktora, čekáme na červeném světle, ale rovněž čekáme na zahájení mši svaté farářem, na zpověď, na Vánoce, na porod, na objednanou zásilku, na dobrou známku ve škole, na klienta, na manžela, na děti, které mají přijet na návštěvu, na první mzdu, svatbu, dovolenou či na operaci. A tak celý život na něco nebo na někoho čekáme....

Ale toto čekání má i svou moudrost: MÁ NÁS PŘIPRAVIT NA TO NEJDŮLEŽITĚJŠÍ SETKÁNÍ, NA SETKÁNÍ S OSLAVENÝM KRISTEM, PROTOŽE TO K NĚMU SMĚŘUJÍ VŠECHNY KROKY NAŠEHO ŽIVOTA.

Jeden dědeček se podrobil vyšetření na lékařské klinice. „Není to nic vážného. Vaše problémy jsou běžné“ - rozhodl výsledky doktor. „Za půl roku přijdete na kontrolu.“ Říkáte, že za šest měsíců? To tady už nebudu“ – zamyslel se dědeček. „Prosím vás“ ujišťoval ho lékař, „vy tady budete ještě několik roků!“ „Děkuji vám za milé povzbuzení,“ usmál se dědeček a dodal: „V té době tu určitě nebudu. Jedeme s manželkou do lázní.“

Usmíváme se, ale z tohoto příběhu vyplývá pro nás něco důležitého. Každý sám si odpovíme na otázku: „Kde budu, až tu nebudu? Kolik času mi ještě zbývá?“ **Hodně lidí v současné době, možná i my sami, žijeme tak**, jako by náš život na této zemi měl trvat věčně. Máme dalekosáhlé plány, skvělé záměry... A je to dobře, že je máme, ale nemůže to být všechno, co je v našem zájmu. Dobře, že plánujeme, investujeme, myslíme na děti, vnoučátka... Ale jak se to má k našemu povolání a poslání?

Tyto listopadové dni jsou krásnou příležitostí k tomu, abychom se na chvíli zastavili a popřemýšleli ne nad tím co mě bolí, co se děje u mě doma, co přinese zítra válka na Ukrajině, jak bude vypadat svět za 20 let. Jde mi o něco jiného. Jde mi o to, abychom si dnes všichni odpověděli: **jsem právě teď na správném místě, dělám to, co mám dělat, jsem už dnes smířený s Bohem, s bližním a se sebou?** A pokud je tomu jinak, tak proč? Mám malé děti? Rozdělané práce doma? Splácím půjčku synovi za auto? A možná ještě něco jiného: neodpuštění někomu, strach před neznámým? Odpovíme si dnes upřímně a pravdivě. Přece to může být naše poslední hodina. Možná už nevidím své blízké, nebudu mít příležitost říct někomu, že ho mám rád, že jsem vděčný, že mi ho Bůh poslal do cesty, že mu odpouštím, že prosím, aby někdo odpustil mně... Bohužel, neznáme den ani hodinu, kdy předstoupíme před Pana. Proto **nesmíme ten uzlový bod, ten klíčový okamžik, propást.** Nesmíme v tu rozhodnou chvíli zaspat, jinak budeme jako ty **pošetilé panny z dnešního evangelia** a cíle svého života nedosáhneme.

Z Ježíšova podobenství je samozřejmé, že první podmínkou dobré přípravy na setkání s Panem je **BDĚLOST**. Bdělost můžeme definovat jako neustálou připravenost na skutek. Tak například *bdí pracovník, aby nepřišel ráno pozdě do práce. Tak bdí maminka při posteli svého nemocného dítěte. Tak bdí hasič, záchranář, nebo tak bdí voják, který hlídá hranici. Takové bdění je potřebné i v našem očekávání na setkání s Pánem, který nás vede na věčnost.* Toto bdění má být naplněné nadějí a radostí. Člověk, když rozjímá nad otázkami života a smrti, neměl

by z nich mít hrůzu. Měl by se radovat, že bude moci z úst Pána uslyšet slova: „*Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.*“

Ale samo bdění nestačí. Nestačí vědět, že můžeme zemřít kteroukoliv chvíli života. Musíme být i na tuto chvíli PŘIPRAVENI. Symbolem této přípravy je v podobenství **světlo lamp**. My jsme toto světlo všichni dostali při přijetí svátosti křtu. Stali jsme se v tu dobu Božími dětmi a Bůh nás obdaroval svojí láskou. Při našem křtu to symbolizovala hořící svíce v ruce našich rodičů nebo kmotřů. To světlo máme nést možná 60, 70 nebo 80 roků. Možná, že ještě více, možná, že méně. *Ptali se jednou známí svého kamaráda herce při příležitosti 60 - narozenin, zda si už udělal pořádné, celoživotní zpytování svědomí a je připravený na věčnost. Na to on odpověděl, že neudělal žádnou zvláštní přípravu a nikdy nebude dělat, protože se připravuje na věčnost každý den tím, že si každý den pokládá tři otázky a upřímně si na ně odpovídá: Kdo jsem? Komu patřím? Kam směřuji?*

A jak já se připravuji na věčnost? Myslím na ni? Pamatuji, že jednou i mě Pán vezme k sobě? Co mu v tu chvíli řeknu? Počkej? Dej mi ještě hodinu? Přijď zítra? Nebo řeknu – Pane, rád se odevzdávám do Tvé náruče. Všichni jsme se narodili, abychom jednou zemřeli. A umíráme proto, abychom se narodili do nového života, života s Bohem.

Ano, všichni patříme k Bohu, ale kolik toho Boha je v nás každý den? Kolik Boha je v našich modlitbách, pracích, utrpeních, problémech, které prožíváme, bolestech, v našich domovech, rodinách, v našich vztazích, těžkostech i radostech, které řešíme. Kolik? Když se díváme na samotného Ježíše vidíme, že celý Jeho život byl propojen s Otcem. On nečinil nic, co by nechtěl Otec. Byl tak spojený se svým Otcem, tak ztotožněný, že jednou řekl: „kdo vidí mě, vidí Otce.“ A co já? Mužů říct vědomě s odvahou a v pravdě: "kdo vidí mě vidí Otce?" Co bych měl ještě udělat, abych byl připraven, až Pán přijde a pozve mě k sobě?

V roce 1791 zemřel za záhadných okolností vynikající hudební skladatel Wolfgang Amadeus Mozart. Měl 36 let. Krátce před smrtí ho navštívil jeden neznámý muž a poprosil ho, aby mu zkomponoval pohřební mši, která, jak řekl, by byla hodna génia, jakým byl Mozart. Mozart ji napsal, ale hned poté zemřel, a tak ji nemohl odevzdat tomu, kdo si ji objednal. Jeho přátelé se shodli na tom, že není žádné jiné vhodnější dílo než toto Requiem, které by uctilo jeho život po čas pohřebních obřadů. Při komponování Mozarta asi vůbec nenapadlo, že tato pohřební mše zazní poprvé na jeho vlastním pohřbu.

Takový je život člověka. Neznáme dne, kdy odejdeme z tohoto světa. Nikdo z nás nemá na stole kalendář s datem svého odchodu na věčnost. Dokážeme moc. Chceme dokázat ještě více a více, a když tak plánujeme naši budoucnost, přijde na návštěvu smrt, zaklepe na dveře, a už se končí naše plánování do budoucna.

Kéž by i na našem pohřbu mohlo zaznít naše vlastní Requiem, které si komponujeme celý život z našich skutků. Kéž bychom mohli ukázat radost a bolest života a také silnou naději a víru na věčnost. Drazí, nevycházejme z kostela s postojem, že to dnes Ježíš nemyslel vážně. To se týká nás i těch, kteří kolem nás žijí. Přece okolo nás je tolik starých a nemocných lidí, kteří čekají na smrt. Ježíš to myslel vážně. A řekl to každému z nás. Amen.

Sbírka: Po uhrazení nutné rezie NJ jsme darovali **10 500 Kč domácímu hospici Barborka.** Poděkování patří také místnímu faráři P. Wojciechovi Zubkowiczovi_a farníkům z Jam, kteří vše velmi dobře a obětavě organizačně připravili.

Díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ.

Představení hl. celebranta NJ v Olešnici, kterým je

P. ThMgr. Mariusz Robak, MSF, farář v Sádce u Poličky a v Korouhvi:

Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působisté: Jmenuji se Mariusz Jan Robak. Je mi 50 let. Vyrůstal jsem na malé vesnici. Rodiče měli statek a vedli mě k tomu, abych jim pomáhal. Proto jsem nemohl jezdit na tábory, výlety, prázdniny – tak jako většina současných dětí.

V roce 2002 jsem byl vysvěcen na kněze jako Misionář Svaté rodiny. Nejprve jsem pracoval v polském Rzeszowie, potom Zlotowie u Pily a pak v poutním mariánském místě Klášterní Hora. Tam se zjevila Pana Marie v roce 1079. Do České republiky jsem přišel v roce 2005. Nejprve jsem 2 roky pracoval jako kaplan ve Vrchlabí, potom 2 roky ve Dvoře Králové, pak jsem 10 let působil jako farář na Pecce u Nové Paky, 4 roky jsem byl farářem v Rychnově nad Kněžnou. A nyní jsem v Sádku u Poličky a v Korouhvi.

Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů? Od rodičů jsem se naučil zodpovědnosti a pracovitosti. Rodiče mi také předávali víru a vodili mě do kostela.

Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem? Nejdůležitějším impulsem k tomu, abych se stal knězem byla střední škola. Tam jsem potkal učitelku polštiny, která mě pozvala na jedno setkání vysokoškolské mládeže. Tam se mi moc líbilo. Lidé byli k sobě otevření, milí, upřímní, spontánně se modlili, i když se moc neznali. Moc mě to zaujalo. Začal jsem tam častěji jezdit. Dokonce jsem se zúčastnil týdenní duchovní obnovy. Myslím si, že to byl pro mě tehdy velký přínos a určitě to mělo vliv na mé pozdější rozhodnutí stát se knězem.

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem? Kněžským vzorem je pro mě zemřelý papež sv. Jan Pavel II. Jeho otevřenost vůči lidem, jeho moudrost a jeho silný vztah k Bohu. Nezapomenu do konce života, když navštívil ve věznici svého atentátníka... A také se rád se dívám na film o sv. Donu Boskovi, zvláště jak obětavě pracoval s mládeží.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější? Ve kněžské službě považuji za nejdůležitější a nejkrásnější to, že mohu zprostředkovávat lidem ve svátostech samotného Krista.

Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí? Myslím si, že je velmi důležitý osobní příklad. To znamená, abych věřil tomu, co říkám, a snažil se to také žít. Věřící člověk by měl být podle mě otevřený všem lidem a měl by být velice laskavý a radostný. Aby pozitivně působil na lidi. A co je také velmi důležité, aby se modlil.

Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě? Nejzákladnější je, aby kněz měl rád lidi a podle svých schopností (obdarování) jim sloužil. Ve své práci kladu důraz na otevřenost vůči lidem.

Na co se nejvíce těšíte? Nejvíce se těším na Boží království, že tam nebudou už žádné problémy a starosti, ale jenom věčná blaženost.

Co Vám udělalo v poslední době radost? V poslední době mi udělaly nejvíce radosti moje farnosti Sádek a Korouhev. Uspořádaly mi oslavu kulatých narozenin a pěkně se postarali o mé hosty.

Co je pro rodiny podstatné, co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě? Pro rodiny je mnoho věcí podstatných - určitě jak ekonomické zabezpečení, tak i morální podpora ze strany církve. Farnost, může pro ně pořádat různé setkání, duchovní cvičení pro manžele. Může také pořádat různé přednášky na téma mateřství, otcovství. Témata, která jsou v životě rodin a manželů aktuální.

Téma rodiny je pro mě zvláště důležité. Jsem Misionář Svaté Rodiny. Jedním z našich charizmat je práce s rodinami. Dobře víme, že rodiny jsou sloupem každé společnosti. A od kvality našich rodin se odvíjí život našich dětí a jedinců.

Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky na pouti NJ v Olešnici? (Ze sbírky se hradí nutná režie, a co zbude, tak se pošle tam, kam určí hlavní celebrant) Chtěl bych společně s poutníky pomoci zlepšit zázemí a organizaci dětských táborů na faře v Sulkovci.

Těším se na každého člověka, kterého potkám v mé kněžské a misionářské službě. **Pozvánky a oznámení.**

Křižanov: Kostel sv. Václava je otevřen k **modlitbě věřících** každý den od rána do večera. **Každou neděli od 15 – do 17 hodin** je zde přítomen místní farář P. Josef Pohanka a nabízí věřícím přijetí svátosti smíření (sv. zpověď) nebo duchovní rozhovor.

Slavkovice: Poutní kostel Božího milosrdenství: **svatá zpověď v sobotu a v neděli od 14 do 17 hodin, na první a třetí sobotu v měsíci již od 10 hodin.**

Duchovní služba v Nemocnici Nové Město na Moravě - katolický kněz, P. Sylwester Jurczak, nemocniční kaplan - svátost nemocných, svátost smíření, sv. přijímání, rozhovor s pacientem. Telefonický kontakt: [733 741 473](tel:733741473).

Adventní duchovní obnova ve farnosti Radešinská Svratka a Olešná.

Pátek 15.12. 2023: Olešná: 16,30 – sv. smíření, sv. růženec, 17 – mše svatá

Radešinská Svratka: 16,30 – sv. smíření, sv. růženec, 17 – mše svatá

Sobota 16.12. 2023: Olešná: 7,30 – sv. růženec, 8 – mše svatá, 2. promluva; 9,30 – 3 promluva

10,30 – 4. promluva; 10,45 – svátost smíření

Nová Ves: 15,30 – 16,30 - svátost smíření; 16 – sv. růženec; 16,30 – mše svatá s promluvou,

Radešinská Svratka: 14 - 2. promluva; 14,30 – 15,30 – sv. smíření; 15 – korunka k BM,

3. promluva, adorace, sv. růženec, 17,30 sv. růženec; 18 – mše svatá, 4. promluva

va

Neděle 17.12:Radešinská Svratka: 8 – mše svatá, 5 promluva;

15,30 – sv. smíření, 6. promluva, adorace, sv. požehnání

Olešná: 10 – mše svatá, 5 promluva;

14 – sv. smíření, 6. promluva, adorace, sv. požehnání

(Svátostí smíření poslouží P. M. Kulíř z NMnM a otcové palotini, promluvy – j. LK)

Plán poutí na rok 2023: 8. 5. poutní výlet rodin s dětmi

26. – 28. 7. – Východní Slovensko

18. – 24. 8. - XXIV. peší pout' na Velehrad

21. září – XXI. peší smírná pout' P. MUDr. Ladislava Kubička

14. září. – Vídeň (Rakousko)

Plán poutí NJ na rok 2024:

2024: leden - Velké Meziříčí	únor – Bedřichov	březen – Křižanov
duben - Měřín	květen – Bohdalov	červen
červenec	srpen - Heřmanov	září – Pavlov
říjen - Křoví	listopad	prosinec - Olešnice.

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - kdo dřív přijde...

Srdečné pozvání na 289. pout' NJ do Velkého Meziříčí v úterý 16. ledna 2024 v 17 hodin – hlavní celebrant – P.Mgr. Milan Vavro, farář ve Velké Bíteši.

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 12. 2023. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém;** Vydává: Řím. katolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14, www.rovecne.farnost.cz Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc.